

Lecseng

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXI. évfolyam, 14. szám, 2017. április 7.

1987 egyik kora nyári délelőttjén - ahogy annak idején az ilyen alkalmakra mondták - kötetlen baráti találkozóra érkezett az *Élet és Irodalom* akkori, Széchenyi utcai szerkesztőségébe a Tudományos Akadémia főtítkára, Láng István. Azért jött, hogy valamiképp megértesse, fogalmazzunk úgy, a kritikus magyar értelmiség egyik fontos szerkesztőségével, miért is van szükség a bős-nagymarosi beruházásra, miféle nemzetgazdasági érdek fűződik hozzá, de legfőképp talán azért, hogy ott helyben bélyegezze meg azokat, akik az akkor már előrehaladott állapotban lévő első ütemi beruházások ellen egyre hangosabban emeltek szót, és tüntetéseket szerveztek. Emlékszem, mint az egyik fő megbélyegzett, ott ült a szobában Vargha Balázs is, aki néhány nappal korábban mutatta meg a készülő Duna-antológia kéziratot anyagát. Provokatívnak számító kérdést tett föl: „Főtítkár úr, mit szól ahhoz, hogy a beruházás egyre nagyobb társadalmi ellenérzéssel találja magát szembe? Itt is ülnek olyanok, akik úgy gondolják, ez a beruházás tönkreteszi a Dunát meg az országot.” Mai szemmel nyilván nem nagy ügy és nem nagy történet, bár már ez is elég volt ahhoz, hogy a beszélgetés kötetlen és baráti jellege a továbbiakban arra korlátozódott, hogy a főtítkár meglazította a nyakkendőjét, és erre bátorított másokat is. Ettől kezdve sprődebbre vette a hangot, már nemcsak nemzetgazdasági érdekről beszélt, hanem végrehajtandó államközi szerződésről, és kulturált formában ugyan, de fölvetette az ellenkezés jogszerűtlenségét, és kissé indulatosan azt, hogy „végső esetben” bármi megtörténhet. Igaz, konkrétan nem mondta, mit takar a bármi.